

РЕШЕНИЕ

№ 3861

гр. София, 03.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 175 СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТЪР ИВ. МИНЧЕВ

при участието на секретаря РОЗАЛИЯ ИВ. ЗАФИРОВА
като разгледа докладваното от ПЕТЪР ИВ. МИНЧЕВ Гражданско дело № 20231110107189 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба, подадена И. И. Маноилов срещу „ЕОС М.“ ЕООД, с която са предявени отрицателни установителни иски с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК за признаване за установено по отношение на ответника, че ищецът не му дължи сумата от 4946,65 лева, представляваща главница по договор за кредит от 15.11.2006г., сумата от 1376,46 лева, представляваща лихва за забава за периода 28.12.2010г.- 23.06.2011г., сумата от 126,48 лева, представляваща разноски за държавна такса, както и сумата от 329,72 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за които суми е издаден изпълнителен лист по ч.гр.дело № *****/2011г. по описа на СРС, 43-ти състав въз основа на който е било образувано изп. дело № 20118380405521 по описа на ЧСИ Милен Бъзински, рег. № 838 към КЧСИ.

Ищецът И. И. М. твърди, че на 30.06.2011г. по ч.гр. дело № *****/2011г. по описа на СРС, 43-ти състав срещу него в качеството му на солидарен длъжник /поръчител/ на Паулин Абдулрахим Гасмелсид по Договор за кредит от 15.11.2006г. бил издаден изпълнителен лист в полза на „Банка ДСК“ ЕАД за следните суми: 4946,65 лева, главница по договор за кредит от 15.11.2006г., ведно със законната лихва от 24.06.2011г. до окончателното изплащане на сумата, 1376,46 лева, лихва за забава за периода 28.12.2010г.- 23.06.2011г., 126,48 лева- държавна такса, както и 329,72 лева[1] юрисконсултско възнаграждение, или общо 6799,31 лева. Поддържа, че изпълнителният лист бил издаден въз основа на заповед от 30.06.2011г., издадена въз основа на документ по чл. 417 ГПК. Твърди, че вискателят пристъпил към принудително изпълнение като по негово искане било образувано изп. дело № 20118380405521 по описа на ЧСИ Милен Бъзински с рег. № 838 с район на действие СГС. По посоченото изпълнително дело били предприети действия по изпълнението- запор върху всяко възнаграждение за труд, плащано от трето задължено лице „Вердико Дистрибушънс

Сървисиз“ ЕООД, били запорирани и банковите сметки на ищеца. Сочи, че последното валидно изпълнително действие по посоченото изпълнително дело било заповест от 10.10.2011г. Вземанията по изпълнителния лист били прехвърлени първоначално на „ОТП Факторинг България“ ЕАД, а впоследствие били прехвърлени на „ЕОС М.“ ЕООД. Твърди, че като кредитор ответното дружество посочило, че вземанията към ищеца към 08.05.2018г. възлизали на 7585,32 лева. Поддържа, че претендираните суми били погасени по давност, тъй като първоначалният кредитор бездействал. Сочи, че ответникът бил заявил, че вземанията срещу него били предмет на два отделни договора за цесия, които не били породили действие спрямо длъжника, тъй като не му били съобщени, а писмото от 08.05.2018г. представлявало покана за плащане и нямало характер на уведомление за извършената цесия. Твърди, че ответникът не е негов кредитор за посочените в писмото вземания, както и че се претендира плащане на вземания, които са погасени по давност.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който се оспорва предявения иск. Изложени са съображения, че вземането е установено със съдебно решение, поради което давностният срок бил съгласно чл. 117, ал. 2 ЗЗД петгодишен. Твърди, че в случая е налице процесуална активност на кредитора, с която е поддържана висиящността на изпълнителния процес с регулярни искания за прилагане на нови изпълнителни способи. Изложени са подробни съображения за приложимостта на Постановление № 3 от 18.11.1980г. на ВС и Тълкувателно решение № 2/2015г. на ОСГТК на ВКС. Сочи, че давността за вземането по изпълнителния лист от 30.06.2011г. е започнала да тече на 26.06.2015г. Поддържа, че дружеството е образувало ново изпълнително дело № 312/15.08.2018г. по описа на ЧСИ Татяна Водиченска- Никитова, по което многократно е искано и са извършвани изпълнителни действия за периода от 2018г. до 04.04.2022г. Относно твърденията на ищеца, че не бил надлежно уведомен за извършената цесия сочи, че ищецът бил получил лично писмо, че вземането му е прехвърлено на „ЕОС М.“ ЕООД. Искането към съда е да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

Съдът като взе предвид становищата на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, намери за установено следното от фактическа и правна страна.

Исковата молба е редовна, а предявените с нея искове са процесуално допустими.

Относно основателността на предявените искове, съдът намира следното.

Предмет на производството по чл. 439 ГПК е съществуването на изпълняемото материално право, за което е издаден изпълнителен титул, а не законосъобразността на провежданото изпълнение. Тъй като производството по така предявения иск се характеризира с оспорване на изпълняемото право, правният интерес на ищеца е обусловен от наличието на вземане срещу него, скрепено с изпълнителна сила, независимо дали това вземане се изпълнява или не към датата на предявяване на иска. Ето защо в тежест на ищеца е да докаже наличието на издаден срещу него изпълнителен титул.

В конкретния случай от по делото е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване по реда на чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК, а и от приобщените преписи от изпълнителните дела се установява по категоричен начин, че срещу И. И. М. е издаден изпълнителен лист по

ч.гр. дело № *****/2011г. по описа на СРС, 43-ти състав, въз основа на който е било образувано изп. дело № 20118380405521 по описа на ЧСИ Милен Бъзински, рег. № 838 към КЧСИ. Понастоящем, след прекратяване на така посоченото изпълнително дело е образувано ново такова, а именно изп.д. № *****/ по описа на ЧСИ Татяна Водиченска-Никитова, което е висящо. Освен това от последното по време заповорно съобщение от 04.04.2022г. /връчено на 05.04.2022г. на „Инвесбанк“ АД/ е видно, че няма погасени чрез изпълнение вземания за главница, мораторна лихва и разноси по изпълнителния лист.

При наличието на вземания, за които е издаден изпълнителен лист и образувано изпълнително дело, както и при липса на погасяване на вземанията чрез принудително изпълнение към датата на исковата молба, за ищеца е налице правен интерес от предявените отрицателни установителни иск за тяхната недължимост.

Както е уточнено в съдебната практика /Решение № 209 от 28.11.2018г. по т.д. № 2530/2017г. на ВКС, I т.о., ТК/, установяването на надлежното уведомяване на длъжника по смисъла на чл.99, ал.4 ЗЗД за извършена цесия е без значение за основателността на иска по чл.439 ГПК срещу конституирания в изпълнителното производство нов кредитор /цесионер/, тъй като този факт не рефлектира върху дължимостта на вземането - то съществува и следва да бъде удовлетворено принудително от съдебния изпълнител, като не освобождава длъжника от отговорност за погасяването му. Съдебният изпълнител е този, който провежда изпълнението и съответно носи отговорност за своите действия, които освен това подлежат и на съдебен контрол, така че ако изпълни чрез него в изпълнителното производство, длъжникът се освобождава от дълга. С оглед така възприетите в съдебната практика постановки, оплакванията на ищеца, че не бил уведомен за извършените прехвърляния на вземанията от „Банка ДСК“ ЕАД на „ОТП Факторинг България“ ЕООД и от последното на ответника „ЕОС М.“ ЕООД, както и че прехвърлянията не били доказани, не могат да обосноват уважаване на предявените отрицателни установителни иски.

При това положение и с оглед наведеното от ищеца възражение за изтекла погасителна давност за вземанията, в тежест на ответника е да докаже наличието на обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на давността. В тази насока съдът намира следното:

Вземанията, предмет на изпълнителния лист, се основават на влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК. От преписа от изп.д. № 20118380405521 по описа на ЧСИ Милен Бъзински се установява, че на 27.08.2011г. съдебният изпълнител е връчил на ищеца покана за доброволно изпълнение с препис от заповедта за изпълнение чрез залепване на уведомление по реда на чл. 47 ГПК и заповедта е влязла в сила на 27.09.2011г. с последователното изтичане на двуседмичния срок за получаване на книгата от канцеларията на ЧСИ, а след това и на двуседмичния срок за подаване на възражение съобразно приложимата към този момент редакция на чл. 414, ал. 2 ГПК. С оглед развитите от ищеца за първи път в писмената защита доводи, че заповедта за изпълнение била влязла в сила едва в хода на съдебното дирене по настоящото дело, следва да се посочи, че ищецът не твърди и не доказва да е релевирал оспорване на редовността на връчването на заповедта за изпълнение пред въззивния съд по реда на чл. 423, ал. 1, т. 1 ГПК в рамките на

законоустановения срок, макар да е знаел за нея към датата на исковата молба, а подобно оспорване е извън предмета на производството по чл. 439 ГПК. За пълнота следва да се уточни още, че задължението на съдебния изпълнител да уведоми съда по реда на чл. 418, ал. 5, изр. 2 ГПК е въведено по силата на изменението на нормата от 2015г. /изм. и доп. ДВ, бр. 50 от 03.07.2015г./ и не е било приложимо към 2011г. Аналогично, преди изменението на чл. 430 ГПК от 2017г. /изм. и доп. ДВ, бр. 86 от 27.10.2017г./, особен представител на длъжника в изпълнителното производство се назначава само в хипотезите, в които той изобщо няма регистриран постоянен и настоящ адрес, а не и в случаите по чл. 47, ал. 6 ГПК.

Съгласно постановеното по реда на чл. 290 ГПК Решение № 3 от 04.02.2022г. по гр.д. № 1722/2021г. на ВКС, I V г.о., ГК, нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД се прилага, когато вземането е определено по основание и размер с влязло в сила решение, така и когато е определено по основание и размер с влязла в сила заповед за изпълнение. Ето защо приложима към процесните вземания е общата петгодишна давност.

Съгласно задължителните указания, дадени с т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие.

Според Тълкувателно решение № 3/2020г. на ОСГТК на ВКС погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС. От мотивите на тълкувателното решение, както и от възприетата формулировка „*докато трае изпълнителният процес*“ е напълно ясно, че преди 26.06.2015г. давност не тече само за вземанията по висящите изпълнителни дела, а не и по прекратените. До тази дата се прилага ППВС № 3/1980г., което предвижда спиране на давността само докато изпълнителното производство е висящо. В този смисъл са неоснователни доводите на ответника, че постановките на тълкувателното решение означавали, че при всяко положение не може да тече давност в изпълнителното производство преди 26.06.2015г. Ако изпълнителното дело е прекратено преди тази дата, давността тече от датата на прекратяването му, а не от 26.06.2015г. От 26.06.2015г. започва да тече давността само по висящите към този момент изпълнителни дела.

Съгласно утвърдилата се съдебна практика по реда на чл. 290 ГПК, формирана след постановяване на тълкувателното решение от 2015г., която следва да бъде възприета, исканията на вискателя за предприемане на изпълнителни действия след прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, също прекъсват давността на основание чл. 116, б. „в“ ЗЗД, защото съдебният изпълнител е длъжен да ги предприеме /в този смисъл Решение № 60282 от 19.01.2022 г. на ВКС по гр. д. № 903/2021 г., III г. о., ГК, Решение № 127 от 12.07.2022 г. на ВКС по гр. д. № 2884/2021 г., III г. о., ГК, Решение № 3 от 4.02.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1722/2021 г., IV г. о., ГК и Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о., ГК/.

От приобщения препис от изп.д. № 20118380405521 по описа на ЧСИ Милен Бъзински се установява, че производството е образувано по молба от 10.08.2011г., подадена от първоначалния кредитор „Банка ДСК“ ЕАД срещу солидарните длъжници по изпълнителния лист Паулин Абдулрахим Гасмелсид и И. И. М. за принудително изпълнение на вземанията по изпълнителния лист. Поискано е изпълнение върху трудово възнаграждение на длъжниците и е възложено на ЧСИ да определя способа за изпълнение съгласно чл. 18 ЗЧСИ.

На 15.08.2011г. съдебният изпълнител е наложил запор върху вземанията на И. И. М. за трудово възнаграждение от „Вердико Дистрибушън Сървисиз“ ЕООД, а в периода между 12.08.2011г. и 17.08.2011г. са наложени запори на вземанията на ищеца по банкови сметки във всички банки в страната.

След вдигане на предходните запори, на 10.10.2011г. съдебният изпълнител е изпратил нови запорни съобщения, с които е наложил запор върху вземанията на ищеца по банкови сметки във всички банки в страната. Запорите са наложени на 11.10.2011г.

На 26.06.2012г. по делото е постъпила молба от „ОТП Факторинг България“ ЕООД /понастоящем преобразувано в ЕАД/ за конституиране на дружеството като взыскател на мястото на „Банка ДСК“ ЕАД по силата на договор за цесия, а съдебният изпълнител е разпоредил неговото конституиране. С молбата не е поискано предприемане на действия по изпълнение.

С молба от 20.09.2017г. новоконституираният взыскател е поискал да му бъде върнат оригиналът на изпълнителния лист, а с постановление от 21.09.2017г. съдебният изпълнител е констатирал прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Постановлението е влязло в сила на 10.10.2017г. и с приемо-предавателен протокол от 13.10.2017г. оригиналът на изпълнителния лист е предаден на взыскателя „ОТП Факторинг България“ ЕАД. Всички наложени по делото запори са вдигнати.

От приетия препис от изп.д. № ***** по описа на ЧСИ Татяна Водиченска-Никитова се установява, че производството е образувано по молба от 15.05.2018г., подадена от ответника „ЕОС М.“ ЕООД срещу солидарните длъжници по изпълнителния лист Паулин Абдулрахим Гасмелсид и И. И. М. за принудително изпълнение на вземанията по изпълнителния лист. Ответникът се е легитимирал като цесионер на вземанията, прехвърлени му от „ОТП Факторинг България“ ЕАД. Поискано е налагане на запори на вземанията на длъжниците по банкови сметки в „Банка ДСК“ ЕАД, запори на вземания по трудово възнаграждение, възбрана и опис на недвижимо и движимо имущество.

На 11.06.2018г. съдебният изпълнител е наложил запор върху вземанията на ищеца по банкови сметки в „Юробанк България“ АД и за трудово възнаграждение от „Вердико Дистрибушън Сървисиз“ ЕООД

На 02.06.2020г. ответникът „ЕОС М.“ ЕООД е подал молба, с която е поискал да бъде наложен запор на вземанията на ищеца в „Банка ДСК“ ЕАД, както и запори на вземания, дружествени дялове и изпълнение върху движими и недвижими вещи.

На 29.07.2020г. съдебният изпълнител е наложил запор върху вземанията на ищеца по банкови сметки в „Банка ДСК“ ЕАД.

На 29.03.2022г. ответникът е подал нова молба, с която е поискал да бъде наложен запор върху вземанията на ищеца по банкови сметки в „Инвестбанк“ АД. Запорът е наложен на 05.04.2022г.

Видно от гореизложената хронология, за времето от влизане в сила на заповедта за изпълнение до датата на предявяване на исковете не е налице период от пет години, през който давностният срок за процесните вземания да не е бил прекъсван на основание чл. 116, б. „в“ от ЗЗД. За периода от 11.10.2011г. до датата на постановлението от 21.09.2017г. не са искани и не са предприемани действия по изпълнение, поради което последното валидно изпълнително действие срещу ищеца по изп.д. № 20118380405521 по описа на ЧСИ Милен Бъзински е предприето на 11.10.2011г., а прекратяването на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК е настъпило по силата на закона на 11.10.2013г. Тъй като тази дата предхожда датата на приемане на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, погасителната давност за процесните вземания е започнала да тече съобразно правилата на ППВС № 3/1980г. считано от деня следващ датата на прекратяването - 12.10.2013г. и е следвало да изтече на 12.10.2018г. Преди нейното изтичане, обаче, давността е била прекъсната вследствие на подадената на 15.05.2018г. молба за образуване на ново изпълнително дело, в която са поискани конкретни изпълнителни действия и която е изпълнена от съдебния изпълнител на 11.06.2018г. /преди изтичане на давността/. След тази дата давността е била прекъсната отново на 29.07.2020г. с наложения запор върху вземанията на ищеца по банкови сметки в „Банка ДСК“ ЕАД и след това на 05.04.2022г. с наложения запор върху вземанията на ищеца по банкови сметки в „Инвесбанк“ АД, като и двете действия са предприети по изрични молби на ответника. Считано от датата на налагане на последния по време запор /05.04.2022г./ давността за процесните вземания изтича на 05.04.2027г.

Ето защо предявените отрицателни установителни искове са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени изцяло.

По разноските.

При този изход от спора, право на разноски има единствено ответникът, който, обаче, не е представил доказателства за сторени разноски и не е претендирал присъждане на такива, поради което разноски не му се дължат.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от И. И. М., с ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ж.к. „Дружба“, бл. 29, вх. А, ет. 14, ап. 4, срещу „ЕОС М.“ ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Рачо Петков-Казанджията“ № 4-6, отрицателни установителни искове с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че

И. И. М. не дължи на „ЕОС М.“ ЕООД сумата от 4946,65 лева, представляваща главница по договор за кредит от 15.11.2006г., сумата от 1376,46 лева, представляваща лихва за забава за периода 28.12.2010г.- 23.06.2011г., сумата от 126,48 лева, представляваща разноси за държавна такса, както и сумата от 329,72 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за които суми е издаден изпълнителен лист по ч.гр.дело № *****/2011г. по описа на СРС, 43-ти състав, въз основа на който е образувано понастоящем изп.д. № *****/ по описа на ЧСИ Татяна Водиченска-Никитова, с рег. № 791 в КЧСИ с район на действие Софийски градски съд.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____